

РЕШЕНИЕ

№ 609

гр. Стара Загора, 05.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, X-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на седми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Милена Костова Колева

при участието на секретаря Лазарина Ф. Лазарова
като разгледа докладваното от Милена Костова Колева Гражданско дело №
20225530100154 по описа за 2022 година

Предявеният иск намира правно основание в чл.422 във връзка с чл.415 от ГПК.

Производството по настоящото дело е образувано по искова молба на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., в която твърди, че със съобщение по ч.гр.д. № 4391/2021 г. по описа на Районен съд- Стара Загора, на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А. чрез „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., клон България била предоставена възможност за предявяване на иск за установяване дължимостта на вземането, обективизирано в издадената по ч. гр. д. № 4391/2021 по описа на Районен съд - гр. Стара Загора заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Предвид това обстоятелство и с оглед санкцията по чл. 415 ГПК за „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А. чрез „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., клон България бил налице правен интерес от предявяването на настоящия иск за установяване съществуването на изискуемо вземане по договор за потребителски кредит № в размер на 9 760.65 лева.

На 22.12.2017 г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ и М. СТ. ХР., ЕГН ***** бил сключен договор за потребителски паричен кредит № посредством, който страните постигнали съгласие кредиторът да отпусне на кредитополучателя заем в общ размер на 8 000.00 лева за срок от 60 месеца, обхващащ периода от подписване на договора до 20.01.2023 г., съгласно погасителен план, включващ падежните дати на месечените погасителни вноски, техния размер и размер на оставащата главница. Договорено било паричният кредит да бъде изплатен на 60 броя равни месечни вноски, всяка в размер на 339.04 лева, като в договора била посочена и общата стойност на плащанията по кредита.

Въз основа на индивидуалния кредитен профил на ответника бил определен годишен процент на разходите. Кредитополучателят заплащал и такса ангажимент, срещу което кредиторът сключвал договора при фиксиран лихвен процент по смисъла на § 1, т. 5 от ЗПК, при съдържащите се в договора условия, размери и срокове. Таксата се заплащала от кредитополучателя при усвояване на кредита, като кредиторът удържал сумата посочена в поле „Такса ангажимент“ от общия размер на кредита.“ Лихвеният процент по кредита бил фиксиран за срока на договора, като началната дата за изчисляване на ГПР била датата на подписване на договора при допускането, че годината има 365 дни, независимо дали е високосна и договорът бил валиден за целия срок като страните изпълняват точно задълженията си по него.

Сумата, предмет на договора била преведена по личната банкова сметка на ответника, декларирана от същия и посочена в договора за кредит.

На основание на чл. 3 във връзка с чл. 4 от договора, за ответника възниквало задължението да погаси заема на 60 месечни вноски, всяка по 339.04 лева, като в чл. 5 от договора било предвидено, че при забава на една или повече месечни погасителни вноски кредитополучателят дължал обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва за периода на забавата.

Обезщетението за забава било равно на ОЛП, обявен от Българската народна банка, в сила от 1 януари, съответно от 1 юли на текущата година плюс 10%. Лихвените проценти, в сила от 1 януари на текущата година били приложими за първото полугодие на съответната година, а лихвените проценти в сила от 1 юли били приложими за второто полугодие. Обезщетението за забава се изчислявало на дневна база като дневният ѝ размер за просрочени задължения бил равен на 1/360 част от годишния размер, определен в предходното изречение.

Длъжникът преустановил плащането на вноските по кредит № на 20.04.2018 г., като към тази дата били погасени 2 месечни вноски.

На основание чл. 5 от договора, вземането на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ставало изискуемо в пълен размер, ако кредитополучателят просрочил две или повече месечни вноски, считано от падежната дата на втората пропусната месечна вноска, която в настоящия случай била 20.05.2018 г., от която дата вземането станало ликвидно и изискуемо в целия му размер, за което от страна на кредитора било изпратено изрично уведомление до длъжника.

Тъй като от страна на длъжника не били извършвани погашения по дълга от кредитора било подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в Районен съд- Стара Загора за следните дължими суми по договор за потребителски паричен кредит № както следва:

- 8 134.40 лева (ОСЕМ ХИЛЯДИ СТО ТРИДЕСЕТ И ЧЕТИРИ ЛЕВА и 40 СТОТИНКИ)- главница,
- 1 145.30 лева - възнаградителна лихва за периода от 20.04.2018 г. до 20.01.2023

година;

- 480.95 лева - мораторна лихва за периода от 20.05.2018 г. до 16.09.2021 г.
- законната лихва за забава от датата на завеждане на заявлението за издаване на заповед за парично задължение по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане на вземането.

Законната лихва за забава била равна на ОЛП, обявен от Българската народна банка, в сила от 1 януари, съответно от 1 юли на текущата година плюс 10%. Лихвените проценти в сила от 1 януари на текущата година били приложими за първото полугодие на съответната година, а лихвените проценти в сила от 1 юли били приложими за второто полугодие. Законната лихва за забава се изчислявала на дневна база като дневният ѝ размер за просрочени задължения бил равен на 1/360 част от годишния размер, определен в предходното изречение.

„БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД имало статут на „заличен търговец“ в Търговския регистър, считано от 24.04.2018 година. Дружеството било преобразувано по реда на чл. 265г от Търговския закон (ТЗ) чрез трансгранично вливане в едноличния собственик на капитала му „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А - Франция с номер в Търговски и фирмен регистър 542 097 902. Съгласно разпоредбата на чл. 265о, ал. 2 ТЗ с вписването на преобразуването се прекратило преобразуващото дружество, при което правата и задълженията му преминавали върху приемащото дружество.

Предвид изложеното моли съда да постанови решение, с което да признае за установено, че в полза на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А. чрез „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., клон България съществува вземането по договор №, обективизирано в заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, издадена по ч. гр. д. № 4391/2021 по описа на Районен съд - Стара Загора, а именно: 8 134.40 лева - главница по договора за кредит, - 1 145.30 лева възнаградителна лихва, начислена върху главницата за периода от 20.04.2018г. до 20.01.2023 г., 480.95 лева - мораторна лихва, начислена върху главницата за периода от 20.05.2018 до 16.09.2021, ведно със законната лихва, считано от постъпване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане на вземането.

Моли в полза на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А. чрез „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., клон България да бъдат присъдени и направените във връзка с издаването на заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 4391/2021 по описа на Районен съд — Стара Загора разноски както следва: 195.21 лева - държавна такса, 50.00 лева - юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, както и разноските за настоящото съдебно производство — 195.22 лева - държавна такса и 100.00 лева - юрисконсултско възнаграждение.

При условията на евентуалност, в случай че така предявеният установителен иск бъде отхвърлен поради ненадлежно обявена предсрочна изискуемост на вземането по кредита преди депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, моли съда да приеме, че е предявен осъдителен иск и да бъде прието, че същият има характер на

волеизявление за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, чрез връчване на препис от същия на ответната страна.

Банкова сметка, по която можела да се плати присъдената сума била:

IBAN: BG....., BIC/SWIFT: CITI BG SF, Ситибанк Европа АД, клон България

В определения от съда срок по делото е постъпил отговор от ответника, с който счита, че предявеният от ищеца „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А. иск за признаване за установено, съществуването на вземането по Договор №, обективизирано в заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, издадена по ч. гр. дело № 4391/2021 г. по описа на Районен съд - Стара Загора, а именно: 8 134,40 лева - главница по договора за кредит; 1 145,30 лева възнаградителна лихва, начислена върху главницата за периода от 20.04.2018 г. до 20.01.2023 г.; 480,95 лева - мораторна лихва, начислена върху главницата за периода от 20.05.2018 г. до 16.09.2021 г.; ведно със законната лихва, считано от постъпване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане на вземането, бил допустим, но неоснователен. Излага следните съображения:

Ищецът твърдял, че на 22.12.2017 г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД и М. СТ. ХР. бил сключен Договор за потребителски паричен кредит № посредством, който страните постигнали съгласие кредиторът да отпусне на кредитополучателя заем в общ размер на 8 000.00 лева за срок от 60 месеца, обхващащ периода от подписване на договора до 20.01.2023 г., съгласно погасителен план, включващ падежните дати на месечните погасителни вноски, техният размер и размерът на оставащата главница. Договорено било паричният кредит да бъде изплатен на 60 броя равни месечни вноски, всяка в размер на 339,04 лева, като в договора била посочена и общата стойност на плащанията по кредита.

В представеното като доказателство извлечение по кредита се твърдяло, че кредитополучателят направил три плащания за погасяване на задълженията си по кредита, както следва - на 28.02.2018 г. - 310 лева, на 10.05.2018 г. - 310 лева и на 15.05.2018 г. - 60 лева или сума в общ размер 680 лева, след което преустановил плащанията по кредита.

Тези твърдения на ищеца не отговаряли да действителното положение. Ответницата извършила много повече плащания по договора, за което ищцовото дружество направило признание, като издало извлечение за състояние по кредит №/19.11.2021 г., с което потвърдило получаването на суми както следва: на 28.02.2018 г. - 310 лева /което е признато и в исковата молба/, на 10.05.2018 г. - 310 лева /което е признато и в исковата молба/, на 15.05.2018 г. - 60 лева /което е признато и в исковата молба/, на 24.08.2018 г. - 1200 лева, на 18.10.2018 г. - 60 лева, на 14.11.2018 г. - 2000 лева, на 27.12.2018 г. - 330 лева, на 21.02.2019 г. - 330 лева, на 28.03.2019 г. - 130 лева, на 03.05.2019 г. - 150 лева, на 03.06.2019 г. - 450 лева, на 18.07.2019 г. - 330 лева, на 19.08.2019 г. - 330 лева, на 26.09.2019 г. - 330 лева, на 20.12.2019 г. - 660 лева, на 02.03.2020 г. - 660 лева, на 08.04.2020 г. - 330 лева, на 22.04.2020 г. - 330 лева, на 26.05.2020 г. - 330 лева, на 30.06.2020 г. - 300 лева, на 17.07.2020 г. - 330 лева, на 21.09.2020 г. - 330 лева, на 12.10.2020 г. - 330 лева, на 01.12.2020 г. - 330 лева, на 29.12.2020 г. - 330 лева, на 16.02.2021 г. - 230 лева или общата платена от ответницата и получена от кредитора сума по процесния договор за кредит била в размер на 10810 лева.

В случая по силата на договора от 22.12.2017 г. между страните възникнало

облигационно правоотношение по договор за заем за потребление по смисъла на чл. 240 и сл. от ЗЗД. За това правоотношение била изцяло приложима легалната дефиниция на договора за потребителски кредит, дадена в чл. 9, ал. 1 ЗПК, според която това е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. С оглед на това по отношение на процесния договор намирали приложение и разпоредбите на ЗПК.

Съгласно чл. 22 ЗПК, когато не били спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и т. 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9 от същия закон, договорът за потребителски кредит бил недействителен.

Нарушаването на което и да е от тези императивни изисквания водело до настъпване на последиците по чл. 22 ЗПК - недействителност на договора за кредит.

Съгласно чл. 11, ал.1, т.11 ЗПК договорът за потребителски кредит следвало да съдържа условията за издължаване, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределението им между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването. Съдържащият се в договора от 22.12.2017 г. погасителен план включвал единствено информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, но в него не била посочена последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми - главница, лихва, такси и застрахователна премия. Самата информация била най-обща и не отговаряла на изискването да е разбираема и недвусмислена и с нея не се конкретизирало какво точно се включва в размера на месечната вноска като части от отделни вземания. Поради това следвало да се приеме, че било налице нарушение на изискването на чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК.

В случая не било спазено и изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Според тази разпоредба договорът трябвало да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочели взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Годишният процент на разходите следвало да включва всички разходи на кредитната институция по отпускане и управление на кредита, както и възнаградителната лихва и се изчислявала по специална формула. Спазването на това изискване давало информация на потребителя как е образуван размерът на ГПР, респ. цялата дължима сума по договора. В договора кредиторът се задоволил единствено с посочването като абсолютни стойности на лихвения процент по заема и ГПР. Липсвала обаче ясно разписана методика на формиране годишния процент на разходите по кредита /кои компоненти точно били включени в него и как се формирал посоченият размер 44,52%/. Съобразно разпоредбата на чл.19, ал.1 ЗПК годишният процент на разходите изразявал общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Следователно в посочената величина, представляваща обобщен израз на всичко дължимо по кредита, следвало по ясен и разбираем за потребителя начин да бъдат включени всички разходи, които заемодателят щял да стори и които били пряко свързани с кредитното правоотношение. В случая в договора за кредит нямало яснота за тези обстоятелства. ГПР била величина, чийто алгоритъм бил

императивно заложен в ЗПК, и приемането на методика, регулираща изчисляването на разходите по кредита по начин, различен от законовия, било недопустимо. В случая тези съставни елементи били неизвестни и не ставало ясно какво се включвало в общите разходи за потребителя, доколкото била предвидена дължимост и на такси и други плащания /напр. уговорената застрахователна премия/. Липсвала яснота дали тези разходи били включени при формиране на ГПР. Следователно неясни оставали както компонентите, така и математическият алгоритъм, по който се формирало годишното оскъпяване на заема.

Предвид горепосочените нарушения договорът за потребителски кредит между страните се явява недействителен на основание чл. 22, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 и 11 ЗПК и не пораждал целените от страните правни последици.

Съгласно нормата на чл. 23 ЗПК при недействителност на договора за кредит, длъжникът дължил да възстанови на кредитора чистата стойност на предоставения финансов ресурс.

В случая чистата стойност на кредита била в размер на 8000 лева, но ответницата заплатила по кредита суми в общ размер на 10810 лева, т.е. заплатила суми, които значително надвишавали получената сума. С оглед на това ответницата моли съда да приеме, че не дължи на ищеца заплащането на каквито и да било суми по договора за кредит.

Евентуално, ако съдът не възприемел доводите за недействителност на договора за кредит на основание чл. 22 ЗПК, прави възражение за недействителност на клаузата за възнаградителна лихва поради накърняване на добрите нрави - чл.26, ал.1, предл. 3 ЗЗД. Действително нямало пречка страните по договор за заем да уговорят заплащане на възнаградителна лихва над размера на законната лихва. Максималният размер на договорната лихва (възнаградителна или мораторна) бил ограничен винаги от чл. 9 ЗЗД, съгласно който страните можели свободно да определят съдържанието на договора, доколкото то не противоречало на добрите нрави. За противоречащи на добрите нрави се считали сделки, с които неравноправно се третирали икономически слаби участници в оборота, използвал се недостиг на материални средства на един субект за облагодетелстване на друг и пр. В трайната практика ВКС приемал, че е противно на добрите нрави да се уговаря лихва за забава, надвишаваща трикратния размер на законната лихва, а когато възнаградителна лихва била уговорена по обезпечен и по друг начин заем, противно на добрите нрави било да се уговаря лихва за забава, надвишаваща двукратния размер на законната лихва /в този смисъл: Определение № 901 от 10.07.2015 г. на ВКС по гр. д. № 6295/2014 г., IV г. о., ГК, Решение № 378 от 18.05.2006 г. на ВКС по гр. д. № 315/2005 г., II г. о., Решение № 906 от 30.12.2004 г. на ВКС по гр. д. № 1106/2003 г., II г. о., Решение № 1270 от 9.01.2009 г. на ВКС по гр. д. № 5093/2007 г.; II г. о., ГК/.

В случая вземането на заемодателя е необезпечено и уговорената между страните годишна лихва в размер на 35,47% надвишава трикратния размер на законната лихва за забава, поради което следвало да се приеме, че уговорката за заплащането ѝ се явява нищожна на основание чл. 26, ал. 1, предл. 3 ЗЗД, вр. с чл. 9 ЗЗД.

Изцяло били неоснователни и доводите на ищеца за дължимост на възнаградителна лихва за периода от установената по делото дата на настъпване на предсрочната изискуемост до 20.01.2023 г. По този въпрос била налице задължителна съдебна практика. В Тълкувателно решение № 3/2017 г. на ОСГТК на ВКС се сочило следното: „Предсрочната изискуемост на вземането по договор за заем за потребление или за кредит, уредена в

нормите на чл. 71 ЗЗД и чл. 432 ТЗ, представлява преобразуващо право на кредитора за изменение на договора и, за разлика от общия принцип по чл. 20а, ал. 2 ЗЗД, настъпва с волеизявление само на едната от страните. Волеизявлението следва да достигне до насрещната страна, но не се нуждае от приемане и същото поражда действие, ако са били налице обективните предпоставки за предсрочната изискуемост, уговорени в договора или предвидени в закона. Договорът се изменя в частта за срока за изпълнение на задължението за връщане на предоставената парична сума, като се преобразува от срочен в безсрочен. При настъпване на предсрочна изискуемост отпада занапред действието на погасителния план, ако страните са уговорили заемът/кредитът да се връща на вноски. Уговорената в договора лихва е възнаграждение за предоставянето и ползването на паричната сума за срока на договора. Предсрочната изискуемост има гаранционно - обезпечителна функция съгласно чл. 71 ЗЗД, независимо че съдържа и елемент на санкция. Изменението на договора поради неизправност на заемополучателя има за последица загуба на преимуществото на срока при погасяване на задължението (чл. 70, ал. 1 ЗЗД) за длъжника. Упражненият избор от кредитора да иска изпълнението преди първоначално определения срок поради съществуващия за него риск преустановява добросъвестното ползване на паричната сума от длъжника, поради което уговореното възнаграждение за ползване за последващ период - след настъпване на предсрочната изискуемост, не се дължи." С оглед на това в т. 2 от посоченото ТР ВКС се произнесъл, че размерът на вземането на кредитора при предсрочна изискуемост по договор за заем/кредит следвало да се определи в размер само на непогасения остатък от предоставената по договора парична сума (главницата) и законната лихва от датата на настъпване на предсрочната изискуемост до датата на плащането.

Ответницата прави и възражение за изтекла три годишна погасителна давност по отношение на претендираните възнаградителна лихва за месеците април, май, юни, юли, август и септември 2018 г. и договорна лихва за забава за месеците май, юни, юли, август и септември 2018 г. Съгласно чл. 114, ал. 1 от ЗЗД давността започвала да тече от датата на изискуемостта на вземането. Следователно за всяка вноска по погасителния план към договора за кредит течал отделен давностен срок. Следователно при изчисляването на давностните срокове по чл. 110 и чл. 111 ЗЗД следвала да се отчете като начална дата на давността падежът на всяко отделно частично плащане, което кредиторът се е съгласил да приеме.

В представения договор за кредит бил визиран и кредит за покупка на застраховка „Защита на плащанията". Нито от договора, нито от обстоятелствената част на исковата молба ставало ясно дали така посочената главница в размер на 2688 лв. била включена в първоначалния размер на кредита от 8000 лв., както и каква част от този евентуален „втори" кредит била усвоена от ответницата и към кой момент, респ. каква част от този „втори" кредит се претендирала в настоящото производство.

Моли съда да отхвърли предявения иск, като неоснователен и недоказан, като претендира за направените разноски по делото.

След като обсъди събраните в хода на производството доказателства ведно със становищата и доводите на страните, съдът намира за установено следното:

Искът по чл. 415 ГПК е установителен по своя характер и има за предмет съдебно установяване, че вземането на кредитора, за което е издадена заповед за изпълнение съществува.

От приложеното към делото ч.гр.д. № 4391/2021г. по описа на Районен съд - Стара

Загора се установява, че по същото е издадена заповед № 1839/02.11.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, с която е осъден М. СТ. ХР. да заплати на „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.” главница в размер на 8 134,40 лева, възнаградителна лихва в размер на 1145,30 лева за периода от 20.04.2018г. до 20.01.2023г., мораторна лихва в размер на 480,95 лева за периода от 20.05.2018г. до 16.09.2021г. и законна лихва върху главницата от 28.09.2021г. до изплащане на вземането и разноси в размер на 245,21 лева. В същата е записано, че вземането произтича от неизпълнено задължение по Договор за потребителски кредит № от 22.12.2017 година, сключен между кредитора и кредитополучателя.

Видно от приетия като доказателство по делото Договор за потребителски кредит № от 22.12.2017 година, „БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС” ЕАД е предоставило на М. СТ. ХР. сумата от 8 000,00 лева. Ответникът се задължил да върне сумата, ведно с възнаграждение за ползуването ѝ, както и такси за управление на кредита и обслужване. Определеният в договора годишен процент на разходите е 44,52%. Така общо дължимата за връщане от ответника сума е определена на 20 342,40 лв., които е следвало да заплати на 58 месечни вноски. Съгласно чл.5, изр.2 от Общите условия в случай, че клиентът просрочи изплащането на две поредни месечни вноски цялото задължение по договора за финансиране и всички надбавки по него следва да стане предсрочно изискуемо, считано от датата на която потребителя е следвало да заплати последната от двете последователни месечни вноски. Освен това страните се съгласили, че в случай на забава на ползувателя на кредита, както и в случай на настъпване на предсрочна изискуемост той ще дължи обезщетение в размер на законната лихва за периода на забавата.

Съдът, след като извърше служебна справка в Търговския регистър, констатира, че на 24.04.2018г. е вписано заличаването на ищеца - „БНП Париба Пърсънъл Файненс” ЕАД, ЕИК 130697606, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к.,„Младост 4”, Бизнес парк София, сгр. 14, като търговец. Дружеството е преобразувано по реда на чл.265г от ТЗ чрез трансгранично вливане в едноличния собственик на капитала му „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.” – Франция. Съгласно чл.265о, ал.2 от ТЗ, с вписването на преобразуването се прекратява преобразуващото дружество, при което правата и задълженията му преминават върху приемащото дружество. Ето защо, универсалния му правоприменик „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.” е процесуално легитимиран да предяви исковата претенция по настоящото дело.

От първоначалното и допълнителното заключения на съдебно-икономическата експертиза се установява, че към датата на подаване на заявлението, във връзка с което е образувано ч.гр.д.№ 4391/2021г. по описа на Районен съд – Стара Загора, ответникът М.Х. е погасила сумата от 10 810.00 лева по Договор за потребителски кредит № от 22.12.2017 година, като последната вноска е направена на 16.02.2021г. До 20.0.2018г. задълженията са погасявани съгласно условията на договора и след 20.05.2018г. погасяванията са в следната последователност: застраховка, мораторна лихва, главница. Погасени са следните задължения в общ размер на 10 588,34 лева: застраховка – 268,80 лева, мораторна лихва –

1 142,58 лева, възнаградителна лихва – 1176,96 лева, главница – 8000,00 лева. Към датата на завеждане на заявлението М.Х. няма задължения по Договор за потребителски кредит № от 22.12.2017 година и по нейната сметка са налични 221,66 лева.

Съдът намира, че са приложими разпоредбите на ЗПК (обн. ДВ, бр.18 от 05.03.2010г., в редакцията си от ДВ, бр.61 от 25.07.2014г.) , тъй като процесният договор за кредит е сключен на 22.12.2017г.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗПК договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Съгласно чл. 11, ал. 1 ЗПК, който е приложим в отношенията между страните, договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа изрично изброени реквизити, сред които – общият размер на кредита и условията за усвояването му (т. 7); лихвения процент по кредита (т. 9); годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит (т. 10) и условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски (т. 11).

Съдът намира, че предвид съдържанието на сключения договор за потребителски кредит между "БНП Париба Първъсърънъл Файненс" ЕАД и ответника, че не са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 7, 8, 10 и 11 от ЗПК, а именно:

1.В процесния договор е посочена абсолютна стойност на лихвения процент- 35,47 %, като липсват каквито и да било условия за прилагането му. Липсва изрично посочване дали лихвения процент е фиксиран за целия срок на кредита или променлив. Липсва уточнение за базата, върху която се начислява лихвеният процент – дали върху целия размер на кредита или върху остатъчната главница.

2.В процесния договор не е посочен общ размер на дължимата за срока на договора възнаградителната лихва и съотношението ѝ с главницата по кредита, за да може да се направи проверка дали посоченият лихвен процент отговаря на действително прилагания от кредитодателя. Следователно в договора не е посочен размер на възнаградителната лихва в лева, както и начинът на изчислението ѝ, което води до извод за недействителност на договора.

3.В процесния договор е посочена абсолютна стойност на ГПР, без да е посочено кои са компонентите включени в него и каква е стойността им. Съгласно чл. 19, ал 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Действително, в текста на договора е посочено, че годишният процент на разходите е 44,52 %. Липсва обаче, каквото и да било уточнение какви точно разходи се включват в

посочения процент. По този начин потребителят е поставен в невъзможност да разбере какъв реално е процентът на оскъпяване на ползвания от него финансов продукт. Съдът намира, че единствено посочването с цифрово изражение на ГПР не е достатъчно, за да се считат спазени законовите изисквания. Целта на цитираната разпоредба е на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да направи във връзка с кредита, за да може да направи информиран и икономически обоснован избор дали да го сключи. От посоченото следва, че за да е спазена разпоредбата на чл. 11, ал.1, т.10 ЗПК, следва в договора да е посочено не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения кредит представлява ГПР, но и изрично и изчерпателно да бъдат посочени всички разходи, които длъжникът ще направи и които са отчетени при формиране на ГПР.

4.Съдът намира, че на практика в процесния договор липсва погасителен план, съставен съгласно изискванията на закона, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, както и разбираема информация относно каква част от погасителната вноска погасява отделните компоненти от задължението:главница, лихва, застраховка, такси и др.

В ЗПК е посочено изчерпателно какво следва да е съдържанието на договора за кредит. Липсата на изрично посочените в чл. 22 във вр. с 10, ал. 1 и чл. 11 ЗПК реквизити на договора за кредит водят до недействителност на същия, като в закона не е предвидена възможност тези реквизити да са определяеми. Съгласно чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и т. 20, договорът за потребителски кредит е недействителен. Липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпване на последиците по чл. 22 ЗПК - изначална недействителност на договора за потребителски заем, тъй като същите са изискуеми при самото му сключване. Съгласно разпоредбата на чл.24 ЗПК когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

Отделен е въпросът, че част от клаузите на процесния договор противоречат на самостоятелно основание и на ЗЗП, който също е приложен към процесния договор, тъй като ответникът като потребител разполага и със защитата срещу неравноправни клаузи, предвидена в Глава Шеста на ЗЗП, за които съдът следи служебно.

Предвид гореизложеното съдът намира, че ищецът следва да отговаря само за главницата по процесния кредит. Видно от съдебно- счетоводната експертиза, неоспорена от страните, ответникът е платил по процесния договор сума в общ размер на 10 810.00 лева., поради което съдът намира, че М.Х. няма задължения по Договор за потребителски кредит № от 22.12.2017 година, като следва да отхвърли като неоснователен иска.

На основание чл. 78 ал.3 ГПК ищецът следва да заплати направените от ответника разноски по делото в размер на 820 лв., представляващи възнаграждение за един адвокат, съобразно представения списък на разноските по чл. 80 от ГПК.

Предвид гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените установителни иски на „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.“, вписано в Търговския регистър под № 542 097 902, с адрес на управление във Франция, гр.Париж, бул.Осман № 1, представлявано от Лоран Давид против М. СТ. ХР. от с....., с ЕГН *****, с които се иска да се признае за установено, че ответникът дължи на ищеца главница в размер на 8 134,40 лева, възнаградителна лихва в размер на 1145,30 лева за периода от 20.04.2018г. до 20.01.2023г., мораторна лихва в размер на 480,95 лева за периода от 20.05.2018г. до 16.09.2021г. и законна лихва върху главницата от 28.09.2021г. до изплащане на вземането и разноси в размер на 245,21 лева, за които суми е издадена Заповед № 1839/02.11.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д. № 4391/2021г. по описа на Районен съд – Стара Загора, **КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ.**

ОСЪЖДА „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.“, вписано в Търговския регистър под № 542 097 902, с адрес на управление във Франция, гр.Париж, бул.Осман № 1, представлявано от Лоран Давид да заплати на М. СТ. ХР. от с....., с ЕГН *****, сумата от 820 лева, представляваща направени разноси за адвокатско възнаграждение съобразно с отхвърлената част от исковете.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд - Стара Загора.

СЛЕД влизане на решението в сила, ч.гр.д. № 4391/2021г. по описа на Районен съд – Стара Загора да бъде върнато на съответния състав на Районен съд – Стара Загора, като към него се приложи и препис от влязлото в сила решение по настоящето дело.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____